

LBRIS

We know
books

MIHAELA GHEORGHE

ÎN CĂUTAREA ADEVĂRULUI

Editura Ink Story
Pucioasa, 2024

Prolog

Fruntea i se acoperise de o peliculă subțire de transpirație. Mâinile începuseră să-i alunece de pe volan. Disperată, încercă să reducă din viteză. Călcă frâna mai întâi cu grijă, apoi din ce în ce mai înnebunită. Însă, în loc să încetinească, automobilul accelera. Știa exact de ce trebuia să oprească mașina. Era conștientă de faptul că, dacă nu-o făcea, urma să se-ntâmpile ceva groaznic. Neajutorată, întoarse capul pentru o clipă spre mama ei. Chipul acesteia ar fi trebuit să reflecte dureri îngrozitoare, dar aceasta era calmă, ba chiar surâzătoare și încrezătoare.

— Nu-ți face griji, draga mea! Totul este așa cum trebuie să fie...

Deși nu voia să accepte nici realitatea, nici fatalitatea acestei realități, ea tot mai încercă să apese frâna, cu disperare. Dar în sufletul și-n mintea ei, știa că, indiferent ce-ar face, nu va putea să schimbe inevitabilul.

Țipă când, într-un final, nu mai putu să controleze volanul. Urletul continuă până ce mașina se izbi de parapet, apoi sări peste acesta, răsucindu-se de câteva ori în aer.

Înainte de impactul fatal, deschise ochii. Zgomotele din capul ei nu s-au făcut auzite și în realitate. Cu ani în urmă, învățase să le transforme în noduri sufocante și imposibil de înghițit. Inima îi bătea mai să-i iasă din piept, dar se obișnuise și cu asta. Își simțea degetele

Înghițate și neputincioase, ca tot restul corpului, și nu îndrăzni să ia paharul cu apă de pe noptieră, pentru că n-avea de gând să ude așternuturile. Se dădu jos din pat și se îndreptă spre bucătărie, sperând că puțină mișcare o s-o calmeze. Sudoarea de pe corp o făcu să se-nfioare. Simțea din ce în ce mai acut senzația intensă de sufocare și era conștientă că era doar o chestiune de timp până ce groaza va începe literalmente să pună stăpânire pe ea. Nu voia să se afle în situația de a se ruga să poată trage o ultimă și agonizantă gură de aer.

Numai gândul la calvarul prin care trecea de fiecare dată când cădea pradă atacului de panică o făcu să se grăbească și să umple cu mâini nesigure o cană cu apă, pe care-o vărsă de altfel pe jumătate, când încercă s-o ducă la gură. Mâinile îi tremurau prea tare. Până la urmă, cana alunecă în chiuvetă. Bine măcar că nu s-a spart! Se așeză pe gresia rece, cuprinzându-și genunchii cu mâinile. Își puse capul între picioare și începu să se legene. Starea de greață și de durere sufocantă din piept începură să se diminueze. Ca unul care fusese pe punctul de a se îneca, inspira cu lăcomie pe gura larg deschisă.

Nu mai era mult până ce mijeau zorii. Nu mai era mult până ce criza urma să treacă.

Undeva, în noapte, răsună o împușcătură.

Capitolul 1

Ca niciodată, satul forfotea. Sirenele mașinilor de poliție nu erau puse în funcțiune, dar nu și girofarurile care luminau intermitent ulița. De la tineri la bătrâni, care mai de care mai ciufuliți și mai zgribuliți, locuitorii căscau ochii și gurile. Se vedea că abia se treziseră din somn. Unii dintre ei făceau poze cu telefoanele, gata să le posteze pe rețelele de socializare, alții își dădeau cu părerea și comentau ca unii care n-aveau nimic altceva mai bun de făcut la ora aceea.

Casa spre care sătenii tot arătau cu degetul era verificată atent de către agenții de poliție. Totul era fotografiat, câteva mostre de amprente fiind prelevate ici-colo. Ștergându-și fruntea asudată, agentul-șef Coman înjura de mama focului. Era îngrozit de faptul că risca să aibă de-a face cu superiorii, și era și mai îngrozit c-ar putea să apară la televizor. Așa că făcea singurul lucru de care era capabil: să se lamenteze.

— De ce mi se întâmplă mie asta acu'? Moș tâmpit! L-a apucat pe el să-și zboare creierii tocmai când mai aveam și eu puțin până să ies la pensie! Nici nu mai poate omu' să se bese liniștit în patul lui acasă, că trebuie să se ducă la serviciu! La ora asta! Uite cât e ceasu'! Cinci! Cinci dimineața! Drăcia dracului! De ce tocmai mie?!

Agentul care începuse să vorbească nu-și dăduse seama că șeful lui fusese retoric.

— Șefu', care-i treaba? De ce vă agitați atât? Un doctor pensionar și-a zburat creierii! Un caz clasic de

suicid. Nu e nici primul, nici ultimul dosar pe care-l închidem.

— Bă, tu ești tâmpit? zbieră agentul-șef Coman, ca scos din minți. Sunt înconjurat numai de crețini? Tu știi cine-a fost doctorul ăsta?

Însă înainte să mai primească vreun răspuns, ușa de la intrare se deschise. Coman păli, gemu, mai înjură în surdină, apoi se urni către persoana care tocmai intrase pe ușă.

— Doamnă procuror, își duse el mâna la caschetă.

— Domnule agent-șef, îl salută aceasta privind dincolo de el.

— Cadavrul n-a fost mutat încă, doamnă. Credeți c-ar fi o idee bună să intrați? Mai bine așteptați să-l ducem la morgă și veniți acolo pentru...

Femeia nici măcar nu catadicsi să-i răspundă. Doar îl privi scurt, apoi trecu pe lângă el.

Procuroarea știa că șușotelile care începuseră brusc vizau persoana ei, dar nu-i păsa deloc. Alături de izul specific morții, în aer se mai simțea și o urmă fină de praf de pușcă. Nu c-ar fi mirosit a cadavru, Doamne ferește! Corpul decedatului probabil că abia apucase să se răcească. Dar era un efluviu aparte, pe care nu puteai să-l asociezi cu altceva decât cu moartea și pe care ea se obișnuise să-l distingă, să-l recunoască și să-l respire de foarte mult timp.

Polițiștii mai în vârstă o salutau cu deferență, înclinându-se ușor. Cei mai tineri, care nu o cunoșteau, le urmau exemplul instinctiv, dar n-o priveau cu mila celorlalți. Detașată, își puse o pereche de mănuși din latex. Inspiră adânc, având grijă să nu trădeze în vreun fel ceea ce simțea, apoi îndepărtă cearceaful de pe cadavru. Expiră la fel de încet, bucuroasă că nu făcuse o criză de isterie.

Corpul neînsuflețit se afla în șezut, capul fiind încă rezemat de spătarul scaunului. La o primă vedere, nici nu-ți dădeai seama că e un cadavru. Osatura nu era distrusă. Rana de la tâmplă era curată și mică.

— Doamnă?

Polițistul tânăr care se ocupa de prelevarea probelor fu surprins când dădu cu ochii de ea.

— Dar... ce faceți aici? Cine v-a dat voie să intrați? Vă rog, îndepărtați-vă de cadavru!

Cu o voce ușor răgușită și mai joasă decât de obicei, femeia se-ntoarse doar pe jumătate.

— Vreau să văd toate probele!

Ridurile mici de pe fruntea agentului se adânciră.

— Ascultați, doamnă...

Văzând că un subaltern de-al lui își cam pierde cumpătul, șeful Coman se alarmă și se grăbi să intervină:

— Dânsa e doamna procuratoare Alexandra Stoicescu... de la București...

Agentul tresări și se împurpură ușor înainte să se scuze:

— Vă rog să mă iertați! N-aș fi crezut că un incident atât de banal și de izolat ca acesta ar putea să prezinte vreun interes pentru procuratura de la București...

Șeful Coman vru să înjure din nou, cu foc. Doar respectul pe care-l simțea involuntar pentru funcția femeii îl opri. Procuratoarea făcu un gest ca și cum îl invita pe agent să treacă la lucruri cu adevărat importante, așa că acesta se conformă și scoase repede un carnețel, răsfoindu-l în căutarea informațiilor pe care reușise să le adune despre decedat. Cu o voce monotonă, începu să vorbească:

— Nume și prenume: Negoită Constantin. Omul se pensionase recent... A fost medic; medic legist, mai ținu el să precizeze. Cu toate că, într-un sat așa

de mic ca al nostru, rar se întâmplă să avem nevoie de serviciile unui medic legist. Dar profesia și ca medic generalist. Eu, personal, n-am apelat niciodată la serviciile lui, dar am auzit că era foarte bun. Se pare că avea doi copii, un băiat și-o fată, dar nu ținea legătura cu ei. O să-i verificăm apelurile telefonice ca să vedem dacă-a luat contact recent cu vreunul dintre ei... Știți dumneavoastră, ca să-i anunțăm...

Coman scoase un sunet găuit, iar agentul se întrerupse, ridicând ochii către superior, însă procurorul îl distrase.

— Continuă, te rog!

Ușor confuz, tânărul o privi, apoi își coborî ochii în carnetul pe care-l ținea în mână.

— Ah, da! Ăă... așa... deci... cum am spus, doi copii cu care nu ținea legătura... recent retras din activitate... Se întâmplă frecvent, știți? Ca un om singur, ajuns la o anumită vârstă, să resimtă un șoc atunci când se pensionează. Am întâlnit destule cazuri în care oamenii nu fac față din punct de vedere psihologic schimbărilor din viața lor, mai adăugă el pe un ton atotștiutor:

— Înțeleg, zâmbi procurorul rece. Poți să-mi spui câți ani ai?

Umerii agentului se ridicară ușor, iar pieptul i se umflă.

— Douășcinci. De ce?

— Mă întrebam doar cât de multe cazuri ai putut să investighezi până la vârsta asta, într-o localitate care nici măcar nu necesită serviciile unui medic legist, nimic mai mult.

După ce replica ei tăioasă șterse zâmbetul tânărului, femeia își concentrează atenția asupra agentului-șef.

— Aș vrea să vorbim în particular.

— Desigur. Dacă binevoiți să mă urmați...

Procurorul mai aruncă o privire cadavrului înaintea să-l acopere cu cearceaful. Își scoase mânușile din latex și le băgă în geantă, apoi îl urmă pe agentul-șef.

— Cafea? îi oferi el cu politețe, după ce au ajuns în birou.

— Da, mulțumesc.

Bărbatul turnă în două cești mari, apoi o ridică pe a lui la gură. Fără să fie invitată să ia loc, ea se așează pe un scaun teribil de incomod.

— Deci domnule agent-șef, ce s-a-ntâmplat aici, mai exact?

Înainte să răspundă, omul sorbi o gură de cafea.

— După cum s-a constatat, este un caz de suicid. În jurul orei unu dimineață, s-a auzit o împușcătură care-a alertat vecinii din zonă și care au apelat la numărul de urgență. Ne-am deplasat la fața locului și am găsit exact ce-ați văzut și dumneavoastră.

— Dar e sigur că a fost un suicid?

Coman o privi fix, neîncrezător, apoi, înainte să se poată controla, izbucni cu o familiaritate veche:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alexandra, ce tot vorbești acolo? Adică... doamnă... Noi n-avem criminali în zonă, știți bine. Omu' ăsta n-avea dușmani.

— El nu, într-adevăr!

Agentul trânti ceașca pe birou, câțiva stropi de lichid udând furnirul. Roșeața feței și tonul strangulat îi arătau nivelul de nervozitate.

— Chiar înțeleg ce vreți să spuneți! Să știți că dacă suntem provinciali, nu-nseamnă că n-am fost pregătiți la aceleași școli ca agenții din orașele mari sau că n-am dat aceleași teste... Într-adevăr, experiența este alta, dar elementarul nu se uită.

În ciuda stării lui evidente de iritare, procurorul

— Vă rog să vă liniștiți! Nici prin cap nu mi-a trecut că-ați fi incompetenți. Voiam doar să subliniez niște fapte. Meseria mă determină să fac asta destul de des.

Bărbatul reluă cu mai puțină vehemență, dar ceva mai morocănos:

— Vă asigur că probele au fost prelevate ca la carte. Nu există nici cea mai mică urmă de intrare prin efracție și nimic nu sugerează că s-ar fi aflat în compania cuiva. Totul e curat ca un afurisit de laborator. Dovezile arată foarte clar că arma a fost în mâna lui când s-a tras cu ea, lipită de tâmplă; direcția e precisă, într-un loc unde n-a făcut prea multă mizerie...

— Înțeleg. Cu toate astea, mi se pare ciudat că un om ca el și-a luat zilele...

— Păi, doamnă, mie mi se pare ciudat orice caz de suicid.

Femeia rămase tăcută, parcă amintindu-și ceva neplăcut. „Mie nu mi se pare!” ar fi vrut ea să spună. Ca și cum ar fi simțit privirea agentului, începu să bată cu unghiile în marginea scaunului, sunet extrem de enervant pentru bărbat.

— Ce dracu', doar a lăsat bilet de adio!

Sprâncenele feminine se ridicară uimite.

— Aș putea să-l văd?

— Desigur, imediat ce sunt înregistrate toate probele, puteți să vă uitați la ce naiba doriți!

Coman se bucură în sinea lui ca un copil pentru faptul că procurorul nu putea să-i citească gândurile. „Auzi la ea! Crimă! În satul meu! La vârsta mea! Probabil că femeia nu mai e în toate mințile! E atât de obișnuită cu agitația și stilul de viață din orașele mari, unde nici la un veceu public n-ai curajul să te duci ca nu cumva să fii linșat, încât nu mai vede decât crime!”

Procurarea se ridică, lăsând ceașca pe masă cu un sunet care-l făcu pe agent să tresară. Chiar dacă nu-i plăcu ce auzi, n-avu decât să aprobe din cap.

— O să mai rămân puțin pe-aici, cât timp o să mă ocup de formalitățile funerare. Dacă, între timp, apare ceva nou, sper să fiu ținută la curent...

Agentul-șef se-ntoarse la gândurile lui imediat ce auzi sunetul ușii închise în urma ei.

Înmormântarea fu atât de simplă și de intimă, că doar vreo zece persoane participară, printre care Coman și alți câțiva polițiști de vârsta lui.

La secție, polițiștii vorbeau între ei despre eveniment:

— Nu ți se pare straniu?

— Ce anume?

— Femeia aia... procurarea... nu ți s-a părut cam interesată de cazul ăsta de nimic cu doctorul mort? Ba, a mai și participat la înmormântare, în condițiile în care ceremonia a fost foarte scurtă și privată. Auzi! Privată! De parcă cine știe ce vedetă a fost doctorul Negoită! Și ce zici de misteriosul domn din limuzină cu bodyguardii după el?

— Deci tu chiar n-ai auzit zvonurile?

— Ce zvonuri?

— Păi, am auzit pe ici pe colo, vorbindu-se foarte încet, că omul misterios din limuzină ar fi băiatul mortului!

— Da? Înseamnă că e cineva important?

— O fi, n-am de unde să știu, spuse colegul său ridicând din umeri.

— Bine, bine. Și procurarea? Ea ce treabă a avut?

Tânărul primi o privire de parcă ori nu era în deplinătatea facultăților mintale ori de parcă ar fi ajuns agent al Poliției Române pe pile.

— Măi, omule, toată lumea a aflat că procurorul Alexandra Stoicescu e de fapt fiica doctorului mort!

Neîncrezător, polițistul privi pe geam spre limuzina neagră care tocmai trecea, îndepărtându-se de sat.

Liniștea din interiorul automobilului fu spartă de vocea Alexandrei, care se adresă fratelui ei:

— Căline, ești bine?

Acesta își aprinse mai întâi o țigară, apoi expiră, umplând mașina cu fum și miros de tutun.

— Dar tu?

— Crezi c-ar trebui să ne simțim vinovați? îl întrebă ea privindu-l fix.

— A fost algerea lui, Ale. Să nu intervenim unii în viețile celorlalți... A fost decizia lui ca familia noastră să nu mai fie familie, ca noi să nu păstrăm legătura și să nu mai relaționăm. De la moartea mamei, n-a mai fost același... Știi bine cât de mult s-a retras în el și cât s-a schimbat, cât ne-a schimbat pe noi... Într-un fel, e mai bine... Dacă s-ar fi cunoscut acum legătura lui cu noi, carierele noastre ar fi fost într-un pericol serios. Și-așa sunt destui țărani care știu cine suntem și care, pentru-o sumă nici măcar prea frumoșică, ar putea să ne dea de gol, să ne vândă oricărei publicații de scandal. Și numai de scandal n-am nevoie acum!

Când auzi numele de alint – „Ale” –, procurorul fu străbătut de un val rapid de emoții. Apoi, după o clipă de tăcere, își dresă vocea și spuse:

— Știi că mereu ai spus că nu, dar tot nu pot să cred că nu mă învinovățești pe mine de...

Iritat, Călin se-ntoarse brusc, cotul lui izbind mânerul portierei.

— Niciodată n-am făcut-o. A trecut mult timp de-atunci. Acum și tata e mort. Să lăsăm morții să se odihnească!